

Ynglingen ved Kilden.
(efter Schiller.)

Pedersen.

Andante.

Nær ved Kil - - - den sad en Yng - - - ling, Blom - - - ster bandt han

til en Krands, og han saae dem brat hensvin - - - de, dri - - - ven-de paa

Bøl - - - gens Dands. Ak! saa gli - - - de mi - - - ne Da - - - ge hen, som Kil - - - dens

Bøl - - - ger blaae, og saa svin - - - der hen min Ung - - - dom, som de Krand - - - se

snart for- gaae.

pp sf sf f p

2.

Spørger ei, hvorfor jeg sørger
 Alt i Livets Blomstervaar!
 Alting glæder sig og haaber
 Naar den hulde Vaar fremstaaer.
 Ak! men disse tusind' Stemmer
 Ved Naturens første Smil,
 Trykke i mit arme Hierte
 Haabløs, Sorgens skarpe Piil.

3.

Hvad kan mig den Glæde nytte,
 Som nu Vaaren skienker mig,
 Ak! den Eene, som jeg søger
 Hun er fiernet bort fra mig.
 Længselsfuld jeg mine Arme
 Strækker mod den Elskte hen,
 Men, mit sorgnedtyngte Hierte
 Finder ei sin Fred igjen!

4.

Kom, o kom! du skionne Hulde!
 Fra dit stolte Slot herved,
 Blomster, som i Vaaren dufte
 Vil jeg strøe i dine Fied.
 Lyt i Lunden Sangen toner,
 Kilden risler hen saa klar,
 Rum er i den mindste Hytte
 For et lykligt elsket Par.